

Diàleg

AVUI+
Des del 1976

CORPORACIÓ CATALANA
DE COMUNICACIÓ S.L.

ANTONI CAMBREDÓ, president executiu
JOAN ODINA, conseller delegat
ORIOL HUGUET, director general
ESTHER CARALPS, directora de màrqueting i comunicació
PATRÍCIA TARRIDA, cap de distribució
JOAN SERRA, director de producció
IVAN GRAU, cap financer
QUICO DOMINGO, cap de sistemes

**ALGÚ HA SEMBRAT HOSTILITAT
CAP AL NOSTRE PAÍS**

Hèctor López
Bofill

Professor de dret constitucional

EN SÍNTESI

Els
costos
de
l'intent

Què passa a Alemanya?

De tota la premsa internacional, els diaris i setmanaris alemanys han estat els que amb més hostilitat cap a Catalunya han seguit el procés de reforma de l'Estatut. Si els mitjans saxons, per exemple, van abocar-se a condemnar les declaracions del tinent general Mena i a denunciar l'ombra franquista de tutela militar sobre el procés polític que encara plana en la democràcia espanyola –pensem en el ja cèlebre *Army troglodytes in Spain* del *New York Times*–, els analistes alemanys del *Frankfurter Allgemeine Zeitung* o de la revista cultural *Die Zeit* han examinat la qüestió catalana com si les seves opinions haguessin estat dictades per algun obscur personatge de la FAES.

ELS CIUTADANS ALEMANYS, DONCS, a través dels articles que es publiquen al seu país, estan convençuts que els polítics catalans han caigut en l'espiral d'un nacionalisme fanàtic que amenaça amb la balcanització d'Espanya i que es dediquen a executar una política de neteja lingüística dirigida a discriminar el castellà i a enterrar el bilingüisme. Un tòpic recurrent en l'argument fa al·lusió a la cita de la Fira de Frankfurt de 2007, en què es recela que la delegació catalana estigui integrada només per escriptors que escriuen en català, i perceben com a senyal de "provincianisme" i com a gran maquinació de la "burocràcia cultural nacionalista" que es margini els autors de més projecció internacional que escriuen en castellà com ara, segons ells, Ruiz Zafón, Eduardo Mendoza o Juan Goytisolo. Com el lector pot constatar, algú ha sembrat en l'àmbit germànic una llavor molt perillosa que hauríem de contrarestar a base d'una pedagogia urgent.

ÉS CERT QUE LA NOSTRA CAUSA FA DE MAL empassar per la lògica dels Estats nació europeus (per molt federalistes que es proclamïn), els quals sempre acullen amb reticències, i amb una gota de suor gèlida regalimant per l'espatlla, qualsevol gest d'afirmació nacional que posi en qüestió l'equilibri de forces a la Unió Europea –circumstància que els espanyols ja s'encarreguen de recordar-nos per dissuadir-nos de tota aventura sobiranista–, però em sembla especialment rellevant observar amb cura el que aquesta tètrica opinió pública alemanya revela pel que té de paradoxal, de regressiu, d'enigmàtic i, naturalment, per l'enorme pes econòmic i polític que la República Federal té en el concert europeu.

DES D'ALEMANYA ES PRACTICA LA NEGACIÓ del fet nacional català. Quan es tracta de Catalunya, es parla sempre de "regió", amb una llengua que és un atribut accidental (i més aviat molest), com els bàvars parlen un dialecte estrany i es vesteixen amb pantalons curts i barret amb ploma els diumenges al matí. Tal vegada admetre les conseqüències polítiques de la diversitat cultural els faria conscients de la seva pròpia fragilitat com a realitat nacional estructurada (en temps relativament recents) en Estat.

PERÒ HE DIT QUE AQUESTA ACTITUD ÉS PARADOXAL, perquè recordem que Alemanya no va tenir

JAUME BATLLE

“A través dels articles que es publiquen al seu país, els alemanys estan convençuts que els polítics catalans han caigut en l'espiral d'un nacionalisme fanàtic que amenaça amb la balcanització d'Espanya i que es dediquen a executar una política de neteja lingüística dirigida a discriminar el castellà i a enterrar el bilingüisme”

cap problema a reconèixer les independències d'Eslovènia i de Croàcia tan bon punt es van proclamar l'any 1991 i a precipitar, així, el conflicte a la ex-Iugoslàvia. Aquesta alegria en l'apadrinament de nacions a l'Europa oriental

contrasta amb la fredor que exhibeixen davant de qualsevol moviment emancipador a l'Europa occidental. És que temen no controlar un procés que destaparia la capsa dels trons, o és que es peneixen d'haver engendrat realitats polítiques, els nous Estats ara membres de la UE, que després no s'han acabat de sotmetre als seus interessos i no han acabat de caure en la seva àrea d'influència?

EN EL TEMA NACIONAL, ALEMANYA TAMBÉ ES MOSTRA no sols contradictòria sinó també regressiva. Si alguns havíem confiat en el seu aixopluc en cas que ens plantegéssim seriosament un procés de ruptura, ara encara sembla que, si jutgem el comportament de la premsa, acabarem trobant més afinitats a París (qui ho havia de dir!) que a Berlín.

I, EN ACABAT, HAIG DE CONFESSAR QUE les reaccions que s'ensumen en els cercles polítics, econòmics i mediàtics alemanys em semblen enigmàtiques, incoherents amb la seva tradició, de manera que em permeto la gosadia de tornar a preguntar-me si la mà allargada de la dreta espanyola, en connivència amb els sectors més conservadors del continent, no és darrere d'aquest canvi d'impressions.

PER QUINS SET SOUS UNA EMPRESA D'UN PAÍS EN CRISI, amb cinc milions d'aturats i amb un dèficit públic galopant, s'ha de desembutxacar 29.100 milions d'euros per frenar l'assalt de Gas Natural sobre Endesa?

Marçal
Sintes

El sagaç editor de l'Esfera dels Llibres, Fèlix Riera, s'ha tornat a empecar un producte amb punch. La fórmula no és nova: es tracta de fer una mateixa pregunta –en aquest cas, ¿què passaria l'endemà de la independència de Catalunya?– a persones que tinguin alguna cosa d'interès a dir-hi. Els escollits són deu reconeguts opinadors –amb una notable representació d'aquest diari– als quals s'ha donat via per esplaïar-se. Uns opinadors, triats, per cert, amb una intel·ligència i un sentit del pluralisme exòtics en els temps que corren a casa nostra. El resultat, un llibre –*L'endemà de la independència*– passador i de sabor intens. Diria, tanmateix, amb permís de l'editor, que la qüestió realment punyent no és tant com serà la independència sinó quins costos tindria l'intent. La pregunta, la pregunta que realment preocupa la gent és: ¿Què ens passaria si provéssim d'esdevenir independents? Això, esclar, dependria de les circumstàncies, del context, i del com, del procediment. En qualsevol cas, es tracta de discernir si l'aventura paga la pena calibrant les amenaces internes (de possible fractura de la convivència, de confrontació) i les de fora (tinguin per segur, almenys atesos la tradició i els actuals comportaments, que la reacció d'Espanya seria, sempre, en qualsevol supòsit, màxima i brutal). Una altra cosa és que, com deia aquell, imaginem que podrem obtenir la independència simplement pitjant un botonet. O sigui, de franc, amistosament i amb una placidesa total. Si fos així, em sembla clar que d'independentistes n'hi hauria molts més, a cabassos.

m.sintes@hotmail.com